

За Успението на нашата Владичица

На 15-ти август (28-ми по стар стил) чествуваме най-тържественния Богородичен празник. Чествуваме Онази, която е облажавана от всички родове, Пречистата, Пресвятата, удостоена да стане Вместилище на Невместимия, Едничката, която роди по чуден начин, роди нашия Спасител – чествуваме света Богородица. Сякаш този празник е по-почитан и от Рождеството на Девата, и от Въведението ѝ в храма. Защото в мига на Своето Успение – блажената кончина на праведниците, в този миг Тя вече е на небето, най-близко до Своя Божествен Син, и може да изпросва милости за света.

И както някога Христос стори първото Си чудо по нейна молба – на сватбата в Кана Галилейска претвори водата във вино, така още повече в небесния чертог, Той не ще откаже на Онази, която със силата на благословената си майчинска свобода се застъпва за грешния свят. Ето – заедно с апостолите сме коленичили край украсеното, сякаш за празник, ложе, радваме се и скърбим по човешки, че не е сред нас Тази, в чиито черти виждаме Съвършения Учител. Чуваме ангелско пение и съзерцаваме божествената светлина, струяща от Нейното лице. Смята се, че света Богородица е била на възраст около 60 години, когато архангелът, който някога благовести зачатие Христово, бе пратен да благовести края на земните ѝ трудове. Тя няма вече да страда за Своя Възлюбен Син, няма да преживява часовете на Неговите изтезания и страдания, няма да присъства повече на започващите фанатични юдейски гонения срещу Христовата община. Тя е спокойна и в съзерцание отива там, където ѝ е приготвено най-доброто – почести над херувимските и серафимски чинове, и блаженството на вечното лицезрение на Своя Син и наш Бог.

Усещаме разкъсващата мъка на апостол Тома, покосила го в мига, когато разбира, че не е могъл да я заvari жива. Защото по Божии промисъл и по нейно желание всички апостоли по чуден начин се озовават в Йерусалим край смъртното ѝ ложе. Единствен Тома идва три дни по-късно и моли да се поклони. Но и в това има Божии промисъл. Отварят гробницата и намират само плащаницата, с която била увита погребаната Мариам. Да, Сам Христос взема Своята майка на небето. Тя се възнася с тяло и Успението ѝ е всъщност най-чистата и възторжена радост от това възнесение. Ангелите ликуват, а цялото човечество благоговее, защото Всеблажената вече в непреходната пълнота на вечния свят, може да се застъпи за нас. Защото още на кръста Христос се обърна към свети Йоан Богослов с думите: *“Жено, ето син ти! После казва на ученика: ето майка ти!”* (Йоан 19:26-27) Така в лицето на свети Йоан, Господ предава човешкия род на осиновление на Владичицата. Тя е вече майка на страдащите, кърмилка на гладните, успокоение на умиращите, защита на немошните, закрилница на монасите и на всички, които пазят целомъдрие, величава и победоносна пазителка на християнския род.

Затова и винаги просим молитвеното ѝ застъпничество. Защото сме ония, които я облажаваме, ония, които я почитаме, ония, които молят да бъдат покрити от нейния благодатен и прогонващ всяко зло, покров на благодатта. Затова казваме „Пресвета Богородице, спаси ни“, като се надяваме тя да се застъпи пред Божия престол и за най-окаяните грешници. Така, както много, много пъти го е правила...

2016 г.